

1 SKYRIUS

LIUSĖ

Vienas tinklalaidės vedėjas nusprendė sugriauti man gyvenimą, todėl aš pirkiau vištą.

Sėdėdama savo mažyčiame kabinete stiklo sienomis Volterio Dž. Brauno investicinių paslaugų bendrovėje ir laukdama, kada būsiu atleista, galvoju, ką darysiu su šia višta. Nustojau apsimetinėti dirbanti prieš dvi valandas. Dabar tik spoksau į receptus savo telefone ir svajoju, kaip kimšiu citrinas vištai į pasturgalį.

Šia višta atsiprašysiu savo vaikino.

Ji panaši į sužadėtuvių vištą. Tą, kurią moterys kepa norėdamos įtikinti savo vaikus joms pasipiršti. Skirtumas tik tas, kad ši višta turės byloti: „Atleisk, nepasakiau tau, kad esu pagrindinė savo draugės žmogžudystės įtariamoji.“

Trumpai tariant, tai atsiprašymo višta.

– Liuse?

Pakeliu akis nuo telefono ir pamatau viršininką, stovintį prie savo kabineto durų. Jis pasitaiso kaklaraištį, atsikrenkščia.

– Ar galėtum užėti minutei? – klausia.

Pagaliau. Jie akivaizdžiai nusprendė šįryt mane atleisti. Kabinetas stiklinėmis sienomis visada būna keistas pasirinkimas, bet ypač kai susitinki su trimis kitais vadovais, ir nė vienas jų

negali susilaikyti nežvilgčiojęs į tavo padėjėją – jie akivaizdžiai apie ją kalbasi – per visą pašnekesį.

– Žinoma.

Įsikišu mobilųjį į kišenę ir nuseku jam įkandin į nepriekaištingą kabinetą.

Nustembu, koks jis švarutėlis net jam pradirbus jame beveik metus. Ant smėlio spalvos sienų niekas nekabo. Kampe nesuversta jokių dėžių. Ant rašomojo stalo nėra nieko daugiau be monitoriaus ir klaviatūros.

Kas vakarą išeidamas iš savo kabineto Džeris Hovelas nepalieka jokių įrodymų kada nors jame buvęs. Tikriausiai jis nepaisė savo pašaukimo tapti serijiniu žudiku.

Nėra ko nė sakyti, jam tik kokie keturiasdešimt penkeri. Prieš akis marios laiko imtis naujo pomėgio.

Atsisėdu ant kėdės kitoje jo stalo pusėje ir mėginu nutaisyti malonią veido išraišką. Kuri neišduotų, ramiai galvoju, kaip jis žudo žmones.

(Kai esi apkaltinta žmogžudyste, daug laiko apie tai galvoji. Prie to priprantama.)

Džeris kelia vieną ranką paliesti plaukus, bet tuoj pat abi susideda ant stalo. Dažnai taip daro. Manau, jis mėgdavo žaisti su plaukais, bet dabar plinka, ir plaukai nukirpti labai trumpai.

– Apgailėstauju, Liuse, bet mes turim tave atleisti, – nieko nenustebindamas sako jis.

Linkteliu galvą.

– Deja, mes mažinam etatus.

Užuot žiūrėjęs į akis, jis spokso į kažkokį tašką man už nugaros.

– Kiekvienas padėjėjas turės talkinti dviem. Čelsė turės padėti ir man, ir Reimondui. Užjaučiu.

Iš tikrųjų čia nukentės Čelsė. Dėl tinklalaidės apie tikrus nusikaltimus jai padvigubės darbo.

– Suprantu.

Atsistuju. Džeris atrodo pajutęs palengvėjimą, kad nesiruošiu kelti scenos.

Pro nieko neslepiančią stiklinę kabinetuko sieną matau, kad apsaugininkas jau stovi prie mano rašomojo stalo. Tai įprasta tvarka, kai kas nors atleidžiamas, bet negaliu nepastebėti, kad visi trys padėjėjai, sėdintys netoli manęs, jau pabėgo.

Jaučiu, neišgersim ta proga, kad jie mane užjaučia esant įtariamą žmogžudyste.

Mano rašomasis stalas ne toks švarus kaip Džerio, tad valandėlę sugaištu, kol pasiimu puodelį, butelį vandens, rankinę ir kelias lūpų balzamo tūbeles. Visą tą laiką apsaugininkas sukiojasi aplink.

Jis išsiveda mane pro nuščiuvusį biurą prie lifto, o visi arba stebi, arba apsimeta nematantys. Čelsė atrodo įsiutusi.

Įlipu į liftą. Durys užsidaro.

Apsaugininkas išsišiepęs pasilenkia prie manęs. Vienas priekinis jo dantis užaina ant kito.

– Ar tu tai padarei? Ar ją nužudei?

Atsidūstu.

– Aš nežinau.

– Rimtai? Sakai tiesą?

Durys skimbtelėjusios atsidaro. Išlipu ir per petį pasižiūriu į jį.

– Tiesa nesvarbu.

2 SKYRIUS

LIUSĖ

Ko gero, nesąžininga tvirtinti, kad gyvenimą man sugriovė tinklalaidė.

Formaliai mano gyvenimas buvo sugriautas tą naktį, kai buvo nužudyta Savė.

Paskui jis darskart buvo sugriautas kitą dieną, kai anks-
tų rytą nusprendžiau pasivaikščioti jos kraujui džiūvant ant
mano suknelės.

O trečią kartą – kai visi mano gimtajame mieste nusprendė,
kad ją nužudžiau aš.

Tačiau negali sakyti, kad gyvenimas man *pagerėjo*, kai kaž-
kokia tinklalaidė ištraukė mano bylą į viešumą po penkerių
metų.

Iškepu atsiprašymo vištą, nes buvę mano bendradarbiai ne
vieninteliai klausosi Beno Ovenso naujausio sezono laidos
apie tikrus nusikaltimus. Mano vaikas Neitanas keistai el-
gėsi vakar grįžęs iš darbo. Jis vėlavo, atsidavė alumi ir nenorėjo
į mane pažiūrėti. Akivaizdu, kad kažkas jį paprotino.

Kalbant atvirai, nesiruošiau jam sakyti. Neitanas bemaž ne-
sidomi niekuo, išskyrus save patį. Nemaniau, kad jis sužinos.

Pažįstu daugybę egocentriškų žmonių, bet Neitanui nėra
lygių. Tuo jis labiausiai man patinka. Net neprisimenu, kada

jis pastarąjį kartą klausė manęs ko nors asmeniško. Man pasakius, kad dvejus metus buvau ištekėjusi, kai buvau dvidešimties su trupučiu, jis atsakė:

– Nieko baisaus. Nori į kiną?

Neabejoju, kad mūsų santykių pradžioje jis kažkuriuo metu manimi pasidomėjo internete, bet toji byla nesulaukė rimtesnio žiniasklaidos dėmesio, o aš nebuvo suimta už šį nusikaltimą, tad norint mane surasti reikėjo nemažai panaršyti. Neitai tai būtų pernelyg sunku.

Bet dabar, paieškos langelyje įvedus „Liusė Čeis“, mano mažiausiai mėgstamo tinklalaidės vedėjo dėka žmogžudystė pirmiausiai pasirodo ekrane. Taigi kepu atsiprašymo vištą ir ruošiuosi būti palikta. Tuoj pat po to, kai buvau atleista iš darbo.

Noriu būti sąžininga Mulkio Beno Ovenso atžvilgiu. Mudu su Neitanu tikriausiai būtume išsilaikę ne ilgiau kaip dar mėnesį ar du, net jeigu į mūsų santykius netikėtai nebūtų įsiterpusi žmogžudystė. Mudu susitikinėjome vos tris mėnesius, kai jis pasiūlė man įsikelti pas jį. Mano nuomos sutartisėjo į pabaigą, o mūsų santykiai tebebuvo toje studijoje, kai mylėdavomės be paliovos, tad šis žingsnis atrodė logiškas. Juk, šiaip ar taip, miegodavau pas jį kasnakt.

Deja, toji studija baigėsi praėjus maždaug dviem savaitėms nuo tada, kai pas jį įsikrausčiau. Beveik neabejoju, kad Neitanas gailėjosi savo sprendimo, bet jis iš tų, kurie žūtbūt vengia konflikto. Taigi mudu jau du mėnesius nejaukiai gyvename drauge, nors esu bemaž įsitikinusi, kad nė vienas netrykštame dėl to džiaugsmu.

Tegul tai būna pamoka visiems vyrams, vengiantiems konfliktų: būkite drąsūs ir meskite savo merginą, antraip jums gali tecti nežinia kaip ilgai gyventi su įtariamąja žmogžudyste.

Atsidaro laukujės durys, ir Brusteris, vizgindamas uodegą, bėga pasisveikinti su Neitanu.

Meluočiau, jei sakčiau, kad kailėtas niūfaundlendo Brusterio snukutis neprisidėjo prie mano sprendimo gyventi su šiuo vyru. Gal jis itin vidutiniškas bičas, bet moka puikiai pasirinkti šunis.

Kaip ir butus. Neseniai renovuotas 85 kvadratinų metrų dviejų miegamųjų butas su indaplove *ir* skalbykle su džiovykle – daugiau negu kada nors išgalėjau Los Andžele. Jame yra pilkos kietmedžio grindys ir darbastaliai skaisčiai baltais marmuriniais paviršiais. Nors viena ir kita nebėra itin madinga, tai aiškiai rodo, kad tavo mėnesinės buto nuomos kaina pašiurpintų žmones daugumoje kitų šalies vietų.

– Sveikas, mažyli.

Neitanas ilgai glamonėja savo šunį, stengdamasis nežiūrėti į mane.

– kažkas gardžiai kvepia.

– Iškepiu vištą.

Jis atsitiesia, pagaliau pasižiūri į mane. Jo dėmesys nukryps-ta į auštančią ant viryklės vištą.

– Puiku.

Jis atlaisvina kaklaraištį, jį nusiima, atsisega marškinius.

Anksčiau man labai patikdavo žiūrėti, kaip jis tai daro. Visuomet pasuka kaklą į vieną pusę atsisėgdamas viršutinę sagutę, ir tas judesys labai žadina geismą. Kaskart jam parėjus namo nustodavau daryti, ką dariusi, ir prišokusi pabučiuodavau. Sukišdavau delnus jam į tamsius plaukus, tobulai sušukuotus į vieną pusę prieš darbą, ir šiek tiek pašiaušdavau, nes man atrodo, kad šitaip gražiau.

Jis pastebi, kad į jį spoksau, ir staiga sunerimsta.

– Aš... e... eisiu persirengti.

Jis šauna į miegamąjį, tarsi galėčiau jį nusivyti ir pabučiuoti.

Išsitraukiu didelę šakutę ir peilį. Dabar ima atrodyti, kad višta – netikęs sumanymas. Gal esu pernelyg abejinga, kad tiesiog atsiprašyčiau.

Kita vertus, man teks ieškotis kito būsto, jei Neitanas mane išmes, o nuomotojai linkę reikalauti bjaurių dalykų, pavyzdžiui, įrodymo, kad turi pajamų.

Perskrodžiu vištą kaip tik tuo metu, kai Neitanas grįžta į kambarį. Jis nuryja seiles, jo Adomo obuolys pašoka, ir aš akimirką įsivaizduoju, kaip suvarau šakutę jam tiesiai į kaklą. Ji dvišaka, taigi paliks dvi vienodas kruvinas skylutes, panašias į vampyro įkandimą.

Kitoje rankoje laikydama peilį spoksau į jį abiem kumščiais gniauždama po ginklą, ir laukiu. Noriu, kad jis pirmas tai ištartų. Jis akivaizdžiai mano, kad esu žudikė, tad turi pirmas tai pasakyti. Bemaž neabejoju, kad taisyklės tokios.

Aš spoksau. Jis spokso.

– Kaip sekėsi darbe? – galop klausia.

– Mane atleido.

Jis atsargiai apeina mane ir kiša ranką į spintelę prie šaldytuvo.

– Puiku. Nori vyno? Aš išgersiu vyno.

Laukiu, kol jis suvoks, ką jam pasakiau, bet jis tiesia ranką į butelį negalvodamas apie nieką kita.

Suvarau peilį į vištą tarp krūtinės ir šlaunies. Gal didesne jėga, negu reikėjo.

Neitanas pašoka. Aš nusišypsau.

Jei taip ir toliau, jis galop ves žudikę.

Tinklalaidė „Paklauskite melo“ su Benu Ovensu

PIRMA DALIS: „MIELESNĖS MERGINOS NESATE MATĖ“

Maja Harper: Ji išsisuko nenubausta nužudžiusi žmogų, ir visi tai žino. Visi iki vieno Plamptone žino, kad Liusė Čeis nužudė mano seserį. Tiesiog niekas negali to įrodyti.

Majai Harper buvo aštuoniolika, kai buvo nužudyta vyresnė jos sesuo Savana. Ją Maja apibūdina kaip linksmą ir malonią, tokią, kuri galėtų ištaisyti vakarėlį per mažiau negu valandą, bet sudaryti vaizdą, neva jam ruošėsi visą mėnesį.

Maja: Ji buvo be galo maloni ir svetinga visiems. Ir geriausia sesuo. Vidurinėje ji kartais leisdavo man bendrauti su ja ir jos draugėmis. Nors tarp mudviejų buvo nemažas amžiaus skirtumas – ji buvo šešeriais metais už mane vyresnė. Nepažinojau jokios kitos, kuri būtų turėjusi vyresnę seserį, leidusią dešimtmetei vilktis kartu į futbolo rungtynes.

Maja mielai su manim kalbėjosi, bet abejojo, kad sužinosiu ką nors nauja.

Maja: Juk žinot, kad mano šeima nusamdė tris skirtingus privačius seklius, tiesa? Mano tėvai nenuleido rankų. Kažin ar dar liko ką sužinoti.

Benas: Taip, žinau.

Maja: Vis dėlto manau, kad nepakenks. Turiu galvoje, praėjo penkeri metai, ir atrodo, kad niekam neberūpi, jog Savė negyva. Jie visi nuleido rankas.

Šioje vietoje – trumpa pastaba. Dažnai išgirsite, kad Savaną pažiną žmonės vadina ją Save. Taip ją vadino diduma žmonių.

Benas: Vadinas, negavote jokių naujienų iš policijos, apygardos prokuroro ar dar ko nors?

Maja: Jau ne pirmi metai. Visi žino, kad tai Liusės darbas, matyt, jie tik negali to įrodyti.

Benas: Jokių kitų įtariamųjų niekada nebuvo?

Maja: Ne. Turiu galvoje, Liusė buvo visa apsisitašiusi Savės krauju, kai buvo rasta. Po jos nagais buvo rasta Savės odos, ant Savės rankų buvo rasta įdrėskimų ir mėlynių, kurie galėjo būti padaryti tik Liusės pirštų. Žmonės matė jiedvi barantis per vestuves. Ją nužudė Liusė. Ji nužudė mano seserį ir išsisuko nenubausta, nes tie niekam tikę policininkai pareiškė, girdi, nesama pakankamai įrodymų jai suimti.

Benas: Ar pastaruoju metu palaikėte kokį nors ryšį su Liuse?

Maja: Nuo tada, kai ji išvyko iš Plamptono, – ne. Ji nebegrižo, nors jos tėvai čia tebegyvena.

Benas: Ar, jūsų žiniomis, ji vis dar tvirtina neprisimenanti tos nakties, kai mirė Savana?

Maja: Taip, ji pasakoja šitaip.

Benas: Ar ja tikite?

Maja: Žinoma, netikiu. Niekas ja netiki.

Ar iš tikro niekas netiki Liuse Čeis? Ar ji kažką slepia, ar Plamptono gyventojai penkerius metus žmogžudyste kaltina nekaltą moterį? Sužinokime.

Aš esu Benas Ovensas, o jūs klausotės tinklalaidės „Paklausykite melo“, joje mes atskleidžiame visus žmonių melus ir sužinome tiesą.

3 SKYRIUS

LIUSĖ

Paaiškėjo, kad Neitanas neturi kiaušių.

Mudu valgėme vištą. Gėrėme vyną. Žaidžiau su tuo didžiu-liu peiliu vien tam, kad stebėčiau, kaip jis prakaituoja. Jis be paliovos padrikai kalbėjo apie darbą.

Jis nepaklausė manęs, ar esu žudikė.

Dabar man smalsu, kaip ilgai tai gali tęstis. Jis akivaizdžiai kuris laikas norėjo skirtis, o dabar nerimauja, kad ruošiuosi jį nužudyti. Nėra ko abejoti, kad netrukus jis suras savo kiaušius ir ištars: „Prašau išsikraustyti iš mano buto ir daugiau su manim nesusisiekti.“

Gera tai, kad turėsiu daugiau laiko naujam būstui susirasti, kol lauksiu to, kas neišvengiama. Šįryt radau teikiantį daug vilčių – dviejų kambarių, ir iš manęs nereikalaujama pajamų paaiškinimo. Nuotraukose butas atrodo kaip sąvartynas ir jo savininkas paprašė parodyti savo kojų nuotrauką, kai nusiunčiajam laišką elektroniniu paštu, bet tai nesvarbu. Butas pigus.

Kartais pagalvoju, kad aš, kokia buvau dvidešimt dvejų, tiesiog pasibaisėčiau tokia, kokia esu beveik trisdešimties. Toji džiaugsmu trykštanti, patenkinta savimi jaunamartė, turinti penkių kambarių namą, buvo visiškai įsitikinusi, kad visas gyvenimas jai suplanuotas ir viskas klostosi jai palankiai.

Cha. Nieko panašaus, kvaiša!

Per savaitgalį dar be didelio noro kreipiausi dėl poros naujų darbų, ir jau gavau neigiamą atsakymą dėl vieno. Taigi man sekasi puikiai. (Juokauju.)

Bet, kalbant atvirai, iš tiesų naujo darbo man nereikia. Esu slapyvardžiu išleidusi tris romanus apie meilę, o trečiojo vienas kitas egzempliorius net yra nupirktas. Įvykiai pakrypo netikėta linkme, turint galvoje, kiek mažai žmonių nupirko dvi pirmas mano knygas, bet tai reiškia, kad prie kitos turėsiu dirbti dar daugiau, kad neprarasčiau pagreičio.

Ir galbūt, jei truputį pasiseks, žmonės ims pirkti tiek egzempliorių, kad man nereikės nerimauti, kaip susirasti kitą bukinamai nuobodų darbą.

Aišku, dabar tenka nerimauti, kad kažkoks tinklalaidės vedėjas labai ryškiai nušviečia mano praeitį ir kad kas nors galbūt sužinos, jog naują jo mėgstamą romantinę komediją rašo įtariama žmogžudė. Niekas, išskyrus mano literatūrinę agentę, mano leidėją ir mano senelę, nežino apie mane kaip meilės romanų autorę, bet aš esu mėgstamas internetinio seklio subjektas.

Ši mintis neduoda man ramybės visą savaitgalį. Pirmadienio rytą Neitano daugiabučių komplekso sporto salėje nubėgu papildomų kilometrų bėgtakiu, o paskui traukiu į bakalėjos parduotuvę, nes turiu išlieti savo jausmus šokoladui. Dideliam jo kiekiui.

Los Andžele bakalėjos parduotuvėse niekada nebūna tuščia net šiokiadienį, nes čia niekas neturi tikro darbo. Apeinu moterį įėjime, besišnekančią telefonu ir mūvinčią tampres, kurios veikiausiai kainuoja daugiau negu visi mano apdarai. Visgi dėl jų jos užpakaliukas atrodo puikiai.

Ridenu savo vežimėlį į produktų skyrių. Gal nupirksiu ką nors, ką galėčiau Neitanui matant sukapti į gabalėlius.

(Koks malonesnis žmogus tik pasakytų: „Ė, juk girdėjai apie tą tinklalaidę, ar ne?“ ir pribaigtų jį, kad daugiau nesikan-kintų. Man reikėtų pasistengti nebūti tokia šikne. Gal rytoj.)

Liekna blondinė vienu pirštu tapšnoja moliūgą, ir aš iš pas-kutiniųjų stengiuosi neišsivaizduoti, kaip jį sudaužau jai į galvą.

Nepavyksta. Pasirodo, moliūgas – viena iš mano silpnybių.

Spėliuju, ar jis bent jau neištikštų po smūgio į žmogaus galvą. Veikiausiai jis sprogtų, ir galop atsipeikėtų skaudama galva ir visu veidu, pasidengusiu moliūgu.

Moteris pakelia akis ir pamato, kad spoksau į ją. Nusišypsau, tartum ką tik nebūčiau įsivaizdavusi, kaip mirtinai ją už-tvatiju. Ji nueina šalin, per petį metusi į mane nerimo kupiną žvilgsnį.

Man tikrai reikėtų stengtis nebūti tokia šikne.

Nenoriu galvoti apie žmogžudystę, bet, rodos, negaliu liau-tis. Nedarau to su visais, bet įsivaizduoju žudanti labai nema-žai žmonių.

Viskas prasidėjo netrukus po Savės mirties. Visi sakė, kad žudikė – aš, o aš tikrai negalėjau to paneigti, tad ėmiau galvoti apie daugybę įvairių būdų, kaip *galėjau* ją nužudyti. Maniau, kad jeigu peržiūrėsiu užtektinai variantų, gal iš tiesų rasiu ką nors, kas pažadins kokį prisiminimą.

Kol kas nesėkmingai. Bet gal vieną gražią dieną atsitiktinai viską prisiminsiu. Įsivaizduosiu, kaip nužudau padavėją savo tuščia pieno kokteilio stikline ir prisiminimai plūste užplūs. *O taip! Tikrai taip! Mudvi su Save susiginčijom, koks pieno kok-teilis gardesnis, – braškių ar šokoladinis, – aš įsiutau ir nužudžiau ją savo stikline. Veskite mane į cypę, pareigūne!*

Tikrai noriu, kad policija būtų radusi žmogžudystės ginklą. Man nebūtų reikėję begalės įsivaizduojamų nužudymų.

Suzvimbia mano mobilusis. Pažvelgusi į ekranėlį pamatau žodį „senele“. Nenustembu. Telefoniniai prekyautojai ir senele – vieninteliai, naudojantys mobiliųjį taip, kaip buvo sumanyta iš pradžių.

Nuspaudžiu ryšio mygtuką ir priglaudžiu telefoną prie ausies.

– Labas, senele.

Vyras šalia šypmeli, tarsi pritardamas, kad kalbuosi su savo senele. Stumiu vežimėlį į kampą, priešais kopūstus.

– Liuse, širdele, sveika! Užsiėmusi? Netruk dau?

Ji visada klausia, ar netrukdo, tarsi, jos nuomone, nuolat bendrauju su žmonėmis. O aš net neturiu nė vienos artimos draugės, tik pažįstamų bendradarbių, kurios tikrai niekada daugiau su manim nesikalbės.

– Ne, tik perku maistą, – atsakau.

– Kaip Neitanas?

– Jis... pati žinai. Neitanas.

– Nuolatos taip sakai, bet aš nežinau, ką turi galvoje. Nesu to žmogaus mačiusi.

– Jam viskas gerai.

– Aišku. – Ji atsikrenkščia. – Klausyk. Noriu paprašyti paslaugos.

– Kokios?

– Iš tiesų ta paslauga mažytė, ir norėčiau tau priminti, kad netrukus mirsiu.

– Tu dvidešimt metų sakai, kad netrukus mirsi.

– Ką gi, vadinasi, tuomet akivaizdu, kad man liko visai nedaug!

Ji ima kikenti.

– Tu girta?

– Liuse, dar tik antra po pietų. Aišku, nesu girta. – Ji valandėlę patyli. – Aš tik truputį įkaušusi.

Šiaip ne taip susivaldau nesusijuokusi.

– Apie kokią paslaugą kalbi?

– Nusprendžiau ištaisyti gimtadienio pobūvį. Didelį. Žinai, aštuoniasdešimt kelerių gimtadienis.

– Žinau.

Sakau tiesą. Senelės gimtadienis – vienintelis, kurį prisimenu, nors nesu pasižymėjusi kalendoriuje.

– Tu, žinoma, atvyksi?

Jos balsas kupinas vilties.

Velnias!

– Negaliu jo rengti, jei nebus mano mylimiausios anūkės.

Dabar ji nori, kad pasijusčiau kalta.

– Ar žinai, kaip negražu sakyti, kad esu mylimiausia, kai turi tris anūkus?

– Mudvi abi žinom, kad Ašlė ir Brajanas – šūdžiai.

– Manau, mums vis tiek dera apsimesti, kad jie mums patinka.

– Ką gi. Negaliu gimtadienio švęsti vien su šūdžiais.

Nusijuokčiau, jei ne greitai auganti baimė.

– Manai, galėtum kuriam laikui atsiprašyti iš darbo? – klausia ji.

– Mane atleido.

– Puiku! Norėjau pasakyti, užjaučiu, – paskubomis priduria ji.

– Juk žinai, kad tas darbas man nepatiko.

– Atsiimu savo užuojautą. Sveikinu, kad tave atleido.

– Ačiū.

– Kadangi dabar turi daug laisvo laiko, gal pasisvečiuosi ilgiau? Savaitę? Jau kalbėjau su tavo mama, ji sako, kad gali pabūti pas juos tiek, kiek norėsi.

– Savaitę?

Tą žodį sušunku taip garsiai, kad pro šalį einanti moteris atrodo ne juokais išsigandusi.

– Na, viskas daroma vos ne paskutinę minutę, be to, tavo mamai lūžusi koja... mums reikėtų pagalbos viskam surengti. Leisčiau tau pagyventi pas mane, bet, aišku, nėra vietos.

Perspektyva praleisti dieną gimtajame mieste ganėtinai nemaloni, bet *visą savaitę*?

Septynios dienos ten, kur kadaise man sekėsi, kur iškėčiau ir turėjau daugybę draugų, kurios pavydėjo man (apsimestos) laimės.

Tai būtų pergalingo grįžimo priešingybė. Po penkerių metų grįžtu klupinėdama, bedarbė draugų neturinti išsituokėlė. Net negaliu pasigirti žmonėms, kad išleidau tris knygas. Mane nukrečia šiurpas, kai įsijungia daržovių ir vaisių drėkintuvas, apipurkšdamas ne tik kopūstus, bet ir mano ranką. Traukiuosi nuo jo.

– Nebent mieliau atsivežtum Neitaną ir apsistotum viešbutyje? Neabejoju, kad tavo mama suprastų, kodėl apsistojai viešbutyje, jei atsivežtum Neitaną.

Valandėlę įsivaizduoju, kaip pakviečiu Neitaną vykti su manim į Plamptoną Teksase. Kažin, ar ne dėl šios priežasties jis pagaliau mane mestų. Ko gero, apsilankymas nusikaltimo vietoje net jam būtų pernelyg drastiškas žingsnis.

– Gali atsisakyti, – kitame laido gale išgirstu dzingtelint – tarsi ledukus į stiklą. – Žinau, tu tikriausiai labai užsiėmusi...

– Žinai, kad niekada nebūnu užsiėmusi.

– Labai keista, kad visada taip sakai. Tavo bendraamžiai įprastai labai didžiuojasi, kad yra užsiėmę. Viena iš merginų bažnyčioje man mažiausiai šimtą kartų sakė, kokia ji užsiėmusi. Imu galvoti, ar tik ji nesišaukia pagalbos.

– Kalbėjai ir su tėčiu? Apie tai, kad pas juos apsistočiau?

– Žinoma, ne. Kiek įmanoma, stengiuosi nesikalbėti su tavo tėvu. Bet su juo kalbėjosi Ketlina. Mes netikėtai nepakistume tavęs jam.

– Staigmenų jis niekada nemėgo.

– Taigi. Ar tai reiškia, kad atvažiuosi?

Spoksau į moliūgą ir svarstau, ar nesuknežinus juo galvos sau.

– Liuse?

Sumirksiu.

– Atsiprašau. Moliūgas.

– Nepirk moliūgo. Juk atvyksti į Teksasą!

– Viešpatie.

– Na ką?

Jai vėl atgijo viltis.

Atsidūstu. Negaliu atsakyti vieninteliam šeimos nariui, kuris man patinka. Vienam iš saujelės *žmonių*, kurie man patinka.

– Taip, aš atvyksiu į Teksasą.

Tylus balsas, tas, kurio visados stengiuosi nepaisyti, kužda man į ausį: *Nužudykim...*

Smarkiau suspaudžiu mobiliųjį ir mintyse veju tą balselį šalin.

– Nuostabu! Manai, Neitanas norės atvykti?

Vargais negalais įkvepiu. Balsas, rodos, pradingo.

– Kažin ar jis gali atsiprašyti iš darbo.

– Na, taip. Ką gi, tuomet aš nupirksiu lėktuvo bilietą tik tau. Galėsi atskristi šį savaitgalį?

– Tau nereikia to daryti.

– Niekai. Aš noriu. Šiaip ar taip, netrukus mirsiu.

Galbūt mes visi netrukus mirsim, bet atrodo, kad nėra ko šito tikėtis.

– Sutarta, šį savaitgalį.

Permąstau jos naujausią pareiškimą.

– Pala, tu sergi?

– Jei sergu, tai bent jau nežinau to, bet mano draugės krenta kaip musės, vadinasi, tai tikrai tik laiko klausimas.

– Čia jau kita kalba.

– Dabar paklausk. Pastaruoju metu aš retai vairuoju, bet gal pajėgsiu nuvažiuoti iki Ostino tavęs paimti. Jeigu mano mašina užsives. Dabar niekad nežinau, kaip bus.

– Dėl to nesijaudink. Išsinuomosi automobilį. Ir apsistosi viešbutyje.

– *Šitai* tavo motinai nepatiks.

Suspaudžiu viršunosę.

– Liuse, dar kai kas.

– Klausau.

– Girdėjai apie tą tinklalaidę, tiesa? Tą apie tave?